

Floare albastra - scenariul erotic

Chemarea la iubire organizeaza secventa poetica gradat, intr-un scenariu/ritual erotic cu etapele: descrierea naturii umanizate, invitatia in peisajul rustic si intim, conversatia ludic-erotica, jocul erotic, "incercarea" iubirii pe un fir de romanita (natura ca martor al iubirii), portretul fetei ca o zeitate terestra, gesturile de tandrete, sarutul, imbratisarea, intoarcerea in sat, despartirea.

Trecerea de la regimul diurn la cel nocturn sugereaza corespondenta iubire-natura. Trecerea de la peisajul intim-rustic (senzualitate si seductie) la peisajul feeric, cu accentuarea intimitatii (sentiment impartasit, cuplu arhetipal): "Pe carare-n bolti de frunze/Apucand spre sat in vale/Ne-om da sarutari pe cale/Dulci ca florile ascunse".

Vorbirea populara ("mi-i da", "te-oi tine", "nime", "s-apoi"), limbajul familiar, cu alternarea persoanei I si a II-a a verbelor si a pronumelor, si tonul sagalnic dau chemarii impresia de sinceritate si prosopetie juvenila: "Cui ce-i pasa ca-mi esti drag?".

Verbele la indicativ viitor ("vom sedea", "voi cerca", "voi fi rosie", "mi-oi desface") sau conjunctiv ("sa-ti astup") proiecteaza in viitor visul de iubire, aspiratia spre fericire terestra. Idila este de fapt o reverie.

Spre deosebire de alte idile eminesciene, aici femeia este aceea care adreseaza chemarea la iubire: ea incearca atragerea barbatului in paradisul naturii, ca aspiratie spre refacerea cuplului adamic, a perfectiunii umane primordiale redate de mitul androgenului. In schimb, fiinta poetica se afla in ipostaza demonului, investit cu cunoastere daimonica, in acceptie platoniciană, condamnat la singuratate si la neputinta de regasirea paradisiului pierdut. Astfel idila "Floare albastra" face trecerea de la ipostaza paradisiaca a iubirii la cea demonica din "Inger si demon" sau "Luceafarul".

Ultima secventa poetica (strofele XIII-XV) este a doua interventie a vocii lirice din strofa a IV-a , continuare a meditatiei barbatului asupra acestei iubiri trecute pe care o proiecteaza acum in ideal si amintire. Cadrul obiectiv al idilei se incheie cu despartirea, iar in planul subiectiv, se accentueaza lirismul.

Trairea dionisiaca, simbolizata de ipostaza feminina, este inlocuita de detasarea apolinica (ipostaza masculina) si de asemenea sentimentului de tristete.

Verbele la timpul trecut ("stam", "te-ai dus", "a murit") sustin decalajul temporal si tonalitatea elegiaca. Contrastul dintre vis si realitate, ca si incompatibilitatea dintre cele doua lumi care o clipa s-au intalnit in iubire pentru ca apoi sa se reaseze in limitele lor sunt sugerate de versul final, de o dulce tristete: "Totusi este trist in lume".

Perceptia principiului masculin asupra femeii inregistreaza mai multe etape ale cunoasterii erotice, sugerate prin modificarea apelativelor/a calificarilor acestora de la "mititica" (iubirea ca joc), la "Ce frumoasa, ce nebuna/E albastra-mi dulce floare" (asumarea iubirii-pasiune), la "dulce minune" (iubirea ca mister al vietii) si pana la chemarea nostalgica din final: "Floare albastra! floare

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

albastra!..." (idealul de iubire). Trecerea de la concret la abstract se realizeaza stilistic prin trecerea de la epitet la metafora si apoi la simbol.

In timp ce principiul feminin aflat in consonanta cu natura personificata are ca atribute gratia rustica si miscarea, principiul masculin este contemplativ ("Eu am ras, n-am zis nimica", "Ca un stalp eu stam in luna") si meditativ ("Totusi este trist in lume").